

ÚVODNÍK

Milé děti a milí kolegové!

Na začátku nového školního roku jsme se museli poprat s novým nastavením redakčního kruhu, který se nám pomalu usazuje - v příštím čísle bychom Vám chtěli novou redakci představit. Platí ale stále - jsme otevřeni novým kamarádům, zajímavým a pestrým příspěvkům, neotřelým nápadům, takže se nám určitě hlase! Necháváme rozvržení časopisu stejné - zachováváme stejné rubriky i přes to, že jsou mnohé velmi náročné, nicméně nechceme na ně rezignovat. Tady bych chtěla vyseknout poklonu děvčatům ze 7. A, která mají své příspěvky otištěny v rubrice Recenze - není dnes mnoho vášnivých čtenářů a už vůbec ne těch, kteří jsou schopni na knihu pohlédnout kritickým okem a zformulovat svůj názor na ni. Jim se to podařilo velmi dobře a věřím, že nás v budoucnu ještě v mnohém překvapí. Také Honza Hurta z 5. A si zaslouží pochvalu za svou „královskou“ báseň - ne každý si dobrovolně vybere obtížnější cestu a poezie náročným literárním druhem skutečně je! Obecně lze říci, že už sama volba, jak strávíte svůj volný čas, na vás cosi prozrazuje. A všechny příspěvky zde přetištěné kus volného času zabraly, i když se třeba částečně tvořily ve škole. Při psaní nic nevyjde na první pokus - je to proces, a přepisování, korigování a opravování k němu patří. Takže naši přispěvatelé se napracovali i na krátkém textu hodně - a za to mají náš obdiv. Tak vzhůru do čtení!

Andrea Chrobáková

Jak jsme se učili na Soláni

Na Soláni, hoře tyčící se nad Velkými Karlovicemi, stojí poměrně malou chvíli nová stavba - Zvonice, ve které se pořádají různé kulturní akce, hlavně výstavy. Na Soláni totiž žili čtyři nejvýznačnější valašští malíři, jejichž umění se stalo uznávaným daleko za hranicemi našeho regionu. Byli to Karel Hofman, Alois Schneiderka, František Podešva a Jan Kobzáň, kteří zde vytvořili nesmrtelná díla českého výtvarného umění. Na této skutečnosti se podílel nejenom jejich talent, ale také magie Soláně - a Zvonice má trvale připomínat a upoutávat na genius loci tohoto místa.

V pátek 20. listopadu se celá 7. A a polovička 7. B na Soláni jedno dopoledne učila - téma bylo velmi náročné, děti měly pochopit a přijmout, že existuje něco jako skutečné umění a pak to, které jen opravdové umění napodobuje - kýč. První lekci dostaly na výstavě fotografií Roberta Goláně, který na Zvonici právě

vystavuje své černobílé fotky starousedlíků ze samoty s doprovodem

nými lyrickými texty **PhDr. Dalibora Maliny**. Zkoušely identifikovat emoce přenášené fotografiemi a pak si své vlastní dojmy také sepisovat. Dostaly fotku sedící staré ženy ze samoty a měly ji zkusit nechat promluvit. Nejcitlivější práce přetiskujeme.

Bára Vašků:

Už je sama. Nikoho nemá. Nikdo ji nenavštívuje. Je na všechno úplně sama. Už. Ted'. Vzpomíná, jak na této židli sedával její manžel. Vzpomíná, jak na této židli sedávaly její děti. Nemůže to vrátit zpátky. Ale vzpomínky zůstávají...

Kačka Kocourková:

Vidím osamělou babičku, které umřel manžel a má starosti a málo návštěv. Na té židli je tak prázdnou. Vzpomíná, jak tam někdo sedával, jak moc, jak často, ale už nesedí... Je sama, je unavená, je stará...

Markéta Holubová:

Proč jsem tu zůstala tak sama. Dříve jsem nevěděla, komu mám dřív otevřít dveře nebo podat něco, na co se dá sednout, a teď nevím, co s těmi volnými židlemi a stoličkami dělat. Ani soused, ani vnučka nepřijdou se na mě podívat. Ani ta smrt si pro mě nepřijde.

Verča Fajkusová:

Paní je sama, protože manžel jí asi umřel, děti už vyrostly a už za ní nejezdí. Co tady, na samotě. Vzpomíná na časy, kdy někdo vedle ní na této židli sedával, smáli se, vyprávěli si, co prožili. Ted' má jen moc práce, je hospodyně. Je tu jen ticho, já, židle a hůl, o kterou se vždy mohu opřít.

Vanda Bětíková:

Každý z nás zažije strach a bolest. Je těžké nemyslet na to, že tu s námi už nejsou. Každý pohled na židli promítne vzpomínky. Je to díra, která nejde zaplnit. Není tady. Jediné, čemu se mohu vyzpovídat, je židle, ta nikdy neodejde. A hůl, o kterou se vždy mohu opřít jako o objetí někoho blízkého.

Nela Zajičková:

Smutná sedící babička vedle prázdné židle, na které kdysi sedávala rodina a přátelé. Skrývá smutek zakrytý pod rukou a jde z ní cítit vyčerpanost. Stáším?

Jarda Cypris:

Osamělá babička usedla na lavičku a začala truchlit nad tím, proč její nejbližší museli odejít, proč si je Bůh povolal k sobě, proč odevzdali svou duši bez vzdoru. Všechno, co se jí stalo. Ničemu zabránit nemohla. Ale byly dny, kdy ta židle prázdná nebyla.

Eliška Nedbálková:

Ted' jsem sama. Jak to zvládnou. Důležité je zvednout se a pokračovat. Práce je dost a já už nemám síly. Co bude dál?

Simča Palacká:

Jsem tak stará, bolí mě nohy a nikdo mi nepomůže s prací kolem domu. Zemřel mi manžel a nikoho jiného tu nemám. Jen krávy a ovce. Židle vedle mě je prázdná. Všude je ticho.

ZPRÁVY

Devátáci ve Zbrašovských jeskyních

V úterý 27. října, den před začátkem podzimních prázdnin, se žáci devátých tříd zúčastnili přírodovědné exkurze do Teplic nad Bečvou. Součástí exkurze byla prohlídka Zbrašovských jeskyní s odborným výkladem, a prohlídka Hranické propasti. V Teplicích jsou k dostání výtečné lázeňské oplatky, na které se mnozí těšili snad ještě víc, než na prohlídku místních přírodních krás. A co na to sami účastníci? *Kristýna Mandáková, 9. B: Samotná exkurze byla po jedné stránce zajímavá a na druhou stranu úplně obyčejná. K Hranické propasti jsme se nakonec ani nedostali, jelikož se jednomu z nás udělalo špatně. No, i tak se tam většině ani nechtělo. Nejvíc zábavy jsme si užili při čekání na vlak a při samotné jízdě vlakem.*

Samuel Bogar, 9. B: Mně přišla exkurze zajímavá, vše šlo dle plánu až do chvíle, kdy jsme vešli do jeskyně. Chvilí bylo vše v pořádku, no, v půlce prohlídky se udělalo jednomu nejmenovanému spolužákovi špatně. Zbytek prohlídky naštěstí zvládl. Nakonec pro něho dojela záchranka a my jeli dřív domů (vynechali jsme Hranickou propast). Vše dopadlo naštěstí dobře a spolužák je opět v pořádku.

Martin Čáp, 9. B

Jak se zachraňují dravci ... rozhovor s Petrem Svobodou

Záchranná stanice Seiferos se specializuje na zachraňování dravců a sov. A protože je to činnost finančně náročná, získává prostředky na provoz mimo jiné také z akcí pro školy. To má několik velkých výhod: školní děti na vlastní oči uvidí spoustu krásných dravců, ke kterým by se tak nablízko ve volné přírodě ani nedostaly, naučí se je rozpoznávat, získají o nich spoustu informací od těch nejpovolanejších odborníků a ještě uvidí nádherné letové ukázky. A právě 24. září jsme toto všechno zažili i na naší škole. Nedalo nám to a na konci produkce jsme si odchytili Petra Svobodu, hlavní záchrannářskou duši, a trochu jsme ho vyzpovídali.

1. Je pro vás tahle práce zábavná?

(smích) Viděli jste dobře, že tady zábava je. Jinak je to o nervech, ale zábava tu rozhodně je.

2. Jak dlouho se této práci věnujete?

Asi 25 let.

3. Co považujete za velký úspěch?

Když vám krouží ptáci úplně sami a přilétají také zpátky, tak to už úspěch je.

4. Co byste změnil směrem k dravcům a jejich ochraně?

Jsou tady ploty, elektrické sloupy, které jsou problematické, neměly by vůbec být, nebo tak, aby to neublížovalo volně létajícím ptákům. A protože jezdíme za vámi do škol, doufáme, že vy to změníte.

5. Kolik škol navštívíte za měsíc?

Skoro každý den jsme na nějaké škole.

6. Kdo vás financuje?

Jediní, kdo nás financují, jste vy - školní děti. Od státu nemáme ani korunu.

7. A to vám stačí?

Musí nám to stačit, jelikož máme sezonu od jara do podzimu, takže musí.

8. Jak je péče o dravce časově náročná?

Od rána do večera. Ráno vstávat ve 4, zkontrolovat, jestli jsou ptáci v pořádku, a vyrazit za vámi.

9. Co je podle vás na této práci výjimečného?

Že jsem se zvířaty, kteří mě poslouchají, a že jsem pořád v přírodě.

Za rozhovor děkují a vytrvalost v boji o záchranu dravců přejí

Nikola Tomašíková a Petr Juřica z 9.C

ROZHOVOR S ...

Kateřina Dóneová

1. Paní učitelko, jakou školu jste vystudovala?

Po maturitě na vsetínském gymnáziu jsem vystudovala Filosoficko-přírodovědeckou fakultu Slezské univerzity v Opavě, obor historie.

2. Kolik cizích jazyků umíte?

Mluvím anglicky, německy a šestým rokem chodím do kurzu francouzštiny.

3. Který z jazyků máte nejraději?

To si asi nedokážu vybrat.

4. Dáte nám nějaké tipy, jak můžeme zlepšit naši angličtinu či němčinu?

Sledovat filmy v originále s titulky. Číst časopisy, knížky v němčině a angličtině. Překládat si texty vašich oblíbených kapel a zpěváků. Hrát některé počítačové hry. Ale nejlepší je samozřejmě strávit delší čas v cizině. Mladí lidé teď mají obrovské možnosti buď studovat, nebo pracovat v zahraničí. I já jsem té možnosti využila, když jsem se po vysoké škole vydala do Vídně dělat au pair, a za peníze, které jsem si tam za 16 měsíců vydělala, jsem pak mohla strávit osm úžasných týdnů v jazykové škole v Torontu v Kanadě.

5. Co to vlastně au pair je?

Au pair žije delší dobu v cizí rodině v zahraničí a stará se hlavně o děti. V hostitelské rodině má zajištěno ubytování, stravu a kapesné. Já jsem měla štěstí, že mi rodina také umožnila chodit do

kurzu němčiny a udělat si jazykové zkoušky na univerzitě.

6. Letos o letních prázdninách jste se vydala do Skotska. Jak se Vám tam líbilo?

Strávila jsem dva týdny v Edinburghu a byla jsem opravdu nadšená. Určitě patří k nejkrásnějším městům na světě. Na jedné straně města moře, na druhé vyhaslé sopky. Obrovský hrad, královský palác, středověké uličky, muzea a galerie zadarmo. Udělala jsem si taky výlet do Highlands, tedy na Skotskou vysočinu, k neskutečně zeleným vysokým kopcům, křišťálovému jezeru Loch Lomond a tajemným hradům nebo jejich zříceninám.

7. S jakou zkušeností nebo zážitkem byste se s námi chtěla podělit?

Byla jsem velmi mile překvapená, jak příjemní, ochotní a komunikativní Skotové jsou. Dávají se s vámi do řeči na ulici, v obchodech, restauracích a hlavně se neustále usmívají. A nenosí deštníky, i když prší. Protože mám ráda knížky o Harrym Potterovi, putovala jsem po stopách J. K. Rowlingové na hřbitov, z jehož náhrobků čerpala jména postav knížky, nebo do kavárničky, kde knížku psala. Vyzkoušela jsem taky skotské pivo i whisky, ale na tradiční haggis, tedy ovčí vnitřnosti v ovčím žaludku, jsem neměla odvahu. Taky se mi moc líbilo, že na rugby, které je vedle fotbalu nejoblíbenějším sportem ve Skotsku, vyráželi muži i malí kluci v kiltech, tedy károvaných „suknicích“.

8. Hodně cestujete, kde se vám nejvíce líbilo? Místa, která jsem navštívila - města, historické památky, moře nebo hory, ať už třeba v Anglii, Německu, Rakousku, Polsku, Belgii, Maďarsku nebo na Slovensku - všechna pro mě měla své kouzlo.

Ale protože mám francouzské předky, mám slabost pro Francii. Abych však nezapomněla na Česko, teď o podzimních prázdninách jsem byla v jižních Čechách, v Českém Krumlově, Třeboni a okolí a měla jsem se taky moc dobře.

Za rozhovor děkuje Kristýna Mandáková z 9. B

HÁDÁME

Vítáme Vás u dalšího hádání zaměstnanců naší školy. Na fotkách zveřejňujeme jejich podoby, na které se rozhodně nemůžete pamatovat - jsou totiž z doby jejich dětství. Nicméně bystré oko určitě uvidí ve tváři nějaké rysy, které zůstaly i v dospělosti, všimne si, zda je fotka stará apod. Nad dnešní fotkou budete muset hodně zapřemýšlet. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce a štědře je pak odměníme!

Nikola Tomašíková, 9. C

KDYŽ MRTVÝ Z OBRÁZKU ZAČNE MLUVIT...

Zkoušeli jste někdy vžít se do pocitů bojovníka, ze kterého zbyly jen kosti? Umíte si všimnout sebemenších maličkostí a na jejich základě pak sestavit možnou rekonstrukci života a smrti? Tak to byste se mohli stát například archeology ... tak, jak to zkusili i někteří šestáci! Ti ale nepracovali s doopravdicou kostrou, ale jen s obrázkem.

Já jsem Matyáš, archeolog, objevil jsem keltského válečníka a zjistil jsem, jak žil. Byl to muž, Kelt střední postavy s dlouhými vlasy. Byl silný a zdatný. Uměl dobře střílet z luku a sekat mečem. Skolil Caesara při útoku na Řím roku 386 našeho letopočtu. Nebyl to jenom tvrdý chlap, měl taky dobrou duši umělce. Uměl z bronzu pořádně vyrábět šperky a vymyslel pro kmen hrncířský kruh. Pomáhal v domácnosti, vařil, uklízel a chodil s vědrem na vodu. Měl velké kalhoty, které mu padaly, tak si vyrobil násek. Měl krásný život. Po nějaké době se stal králem, ale ne na dlouho. Zemřel tak, že při stěhování do střední Evropy na něj zaútočili vlci. To byl život tohoto muže.

MATYÁŠ CINIBULK, 6. A

Archeolog: „Dobrý den, mohl bych se zeptat na pár otázek?“

Gadžmor: „Ale jistě.“

Archeolog: „Děkuji, to jste hodný. Takže první otázka, jak se jmenujete?“

Gadžmor: „Moje jméno ješ Gadžmor.“

Archeolog: „Aha, zajímavé jméno. Proč jste zemřel?“

Gadžmor: „Já jsem zemřel... už si nevzpomínám. Ale jó. Bohužel jsem zemřel ve válce.“

Archeolog: „Aha, to je mi líto. A proč kolem sebe máte ty věci?“

Gadžmor: „Byl jsem velmi uznávaný chlap. Ve čtrnácti jsem si vyrobil hřeben a všem se hrozně líbil, dokonce se z něho stala posvátná věc. A potom přišla válka, představte si, já jsem byl vůdce, a proto mám ty cenné zbraně. Můj lid si mě vážil. A ještě teď se o mně učí děti ve škole.“

Archeolog: „Tak děkuji za rozhovor a prosím potlesk pro pana Gadžmora!“

ZBYNĚK ROHLÍK, 6. B

Bohatě vybavený hrob germánského velmože z doby stěhování národů. Dole: příklady ozdobných předmětů a nádob, které byly spolu se zemřelým ukládány do hrobu

Chtěl bych se vás zeptat, jak jste zemřel. „No, jsem germánský náčelník, postrach Keltů. Vládl jsem 13 let. Někdy uprostřed mé vlády nám začalo docházet jídlo, tak jsme museli táhnout na Kelty. Keltové nás dlouho nepouštěli dál a pořád řvali „Už dost!“, tak jsme byli hodní. Dali jim příliš. Nenápadně jsem chodil špehovat, ale vždy si mě někdo všiml. Většinou jsem uhnul, ale jednou mě trefili šípem do pravé nohy. Váš šaman mi na ni dal zlatý kroužek, který měl vysát všechno zlo. Nefungovalo to, tak mi do srdce bodli zlaté náramky, bohužel jsem ale zemřel.“

HYNEK JANÁČ, 6. B

Jsem archeolog Jim Rooney. Objevil jsem kosterní nález jednoho z vůdců Keltů. Keltové byli docela malí. U kosterního nálezu bylo nalezeno taky hodně šperků a nádob. Bojovník žil asi 208 let před naším letopočtem. Byly na něm patrné známky boje, proto usuzuji, že měl smrt tragickou. Vůdce míval nějaký symbol vůdcovství. Myslím, že proto vedle kosterního nálezu ležel pozlacený srp. Byl uložen do hrobu se vším, s čím umřel.

DOMINIK MARKYTÁN, 6. A

Byl jsem Germán, Tomáš III., pohřbili mě v roce 40 před naším letopočtem, zemřel jsem na mor. Pohřeb jsem měl krásný, dostal jsem na cestu do záhrobí meč, dýku, náramky a šperky. Byl jsem nejhezčí z nejhezčích. Měl jsem 9 žen a 15 dětí. Byl jsem nejšťastnější ze všech otců.

TOMÁŠ MANDÁK, 6. A

Já, Adam Juráň, jsem byl statečný válečník. Můj otec byl Daniel, můj národ byli Germáni. Vyhladili jsme všechny Kelty. Pomáhal jsem starým lidem, také jsem byl někdy noční hlídka. Vyrobil jsem si svůj meč a svou dýku. Pomáhal jsem svému otci na poli a taky jsem chodil někdy k vodě, kde jsem odpočíval. Jednoho dne jsem vyrazil do boje, bojoval jsem vši silou a najednou mi protivník zabil koně a já musel bojovat bez něho. To se mi stalo osudným.

ADAM JURÁŇ, 6. A

Já jsem vládce tlupy, zemřel jsem v boji s Kelty. Byl jsem zapíchnut dýkou. Měl jsem čtyři děti, velké bohatství a velkou vesnici, také jsem měl dva bratry a sestru. Byl jsem pohřben s mečem, zdobeným opaskem vypáleným ze zlata. Hodně jsem krvácel a měl jsem zlomené žeberní kosti. Poté, co jsem zahynul, zmizela i má vesnice. Zbýl jen můj hrob.

ADÉLA TÓKŮLYOVÁ, 6. A

RECENZE

Dva názory na stejnou knihu

Tolkien, J. R. R.: Hobit aneb cesta tam a zase zpátky. Praha (Argo) 2013. 388 stran.

John Ronald Reuel Tolkien byl spisovatelem a básníkem z povolání, ale živil se také jako filolog a univerzitní profesor. Mezi jeho nejznámější dílo patří trilogie Pán prstenů a Silmarillion. Recenzovaná kniha vypráví o Hobitovi a třinácti trpaslicích. Spolu zažijí spoustu dobrodružství na cestě k drakovi Šmakovi a jeho pokladu.

Musím přiznat, že mě ke knize dovedla „povinná četba“. Když jsem sledovala ohlasy k Hobitovi na internetu, především kladné, bohužel jsem při četbě nemohla tyto názory sdílet. Knihu jsem četla aspoň na 120x. Chyběl mi tam ženský, nebo dívčí hlas. Je to četba spíš pro kluky a dospělé muže, co mají rádi dobrodružné pohádky. Jsou tam příliš sáhodlouhé popisy krajin a dějů, při kterých jsem myslela, že nedojdou konce. Přes všechny výhrady jsem ji neodložila a přečetla až do konce. Chápu, že Hobit patří do každé kvalitní knihovny, ale mě nenadchl.

Hanka Kotrlová, 7. A

Kniha Hobit se mi vcelku líbila. Je dobrodružná a zajímavá, rozhodně bych si ji znovu přečetla. A taky jsem viděla už film a můžu říct, že kniha je mnohem lepší, protože když si ji čtete, tak se do děje dokážete úplně vžít. A navíc toho v knize je napsáno mnohem víc, film mi přišel chudší. Proto si myslím, že je lepší si přečíst knihu - navíc mám možnost si věci představovat podle své fantazie a ne podle filmařů. Je to tak jen můj osobní prostor, plný svobody.

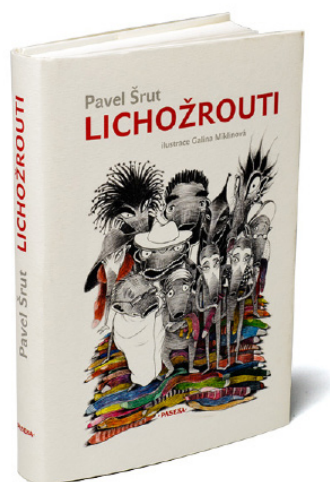
Lucka Mikušková, 7. A

CO ČTEME

Šrut, Pavel: Lichožrouti. Praha - Litomyšl (Paseka) 2008. 227 stran.

Kniha Lichožrouti se mi velmi líbila. Když jsem ji začala číst, neměla jsem od ní velká očekávání, ale po několika stránkách mě mile překvapila. S jednotlivými postavami čtenář prožije dobrodružství a napětí. Kniha se dobře čte, je plná ilustrací, na kterých mi ale vadilo, že jsou posunuté o pár stránek dozadu. Závěr knihy nechal autor otevřený, protože lichožrouty čekají další příhody v Africe. Lichožrouti jsou pěkné čtení pro děti, ale klidně si je mohou přečíst i dospělí.

Kamča Slováčková, 7. A

Příběh se odehrává v roce 1876 v Londýně. Hlavní hrdinka knihy Hetty Featherová byla odložená do nalezince a teď musí žít v pěstounské rodině, dokud nenastoupí do školy. V rodině má dva „bratry“, Jema a Gideona. Společně žijí na venkově, a proto musí hodně pracovat na poli. Přitom si vymýšlí různé společné hry. Jednou k nim přijede cirkus a Hetty si oblíbí madame Adeline - krasojezdkyně.

Po nějakém čase se musí Hetty zase vrátit do nalezince, kde panuje velmi přísná výchova a Hetty se tam velmi trápí. Knížka má ještě další dvě pokračování (Konec snění a Za hlasem srdce), takže osud malé Hetty můžeme sledovat i dále.

Bája Vašků, 7. A

TVOŘÍME

Karel IV. v současnosti

Jan Hurta, V. A

Dne 15. ledna
spadla z nebe bedna
a z bedny vystoupil král
Karel IV. se jmenoval.
Rozhlédl se kolem sebe
nad sebou měl modré nebe
a měl veliké štěstí,
protože stál na vsetínském náměstí.
Na zemi uviděl papír
(byl z většiny zelený)
podíval se, že on je na něm,
ten byl z toho nadšený.

„Vždyť to je ten na stovce!“
řekl jeden důchodce.
Rozběhl se k němu
a představil mu naši měnu.
Všichni po něm něco chtěli,
proto řekl: „Tak už dost!
Jdu postavit Karlův most.“

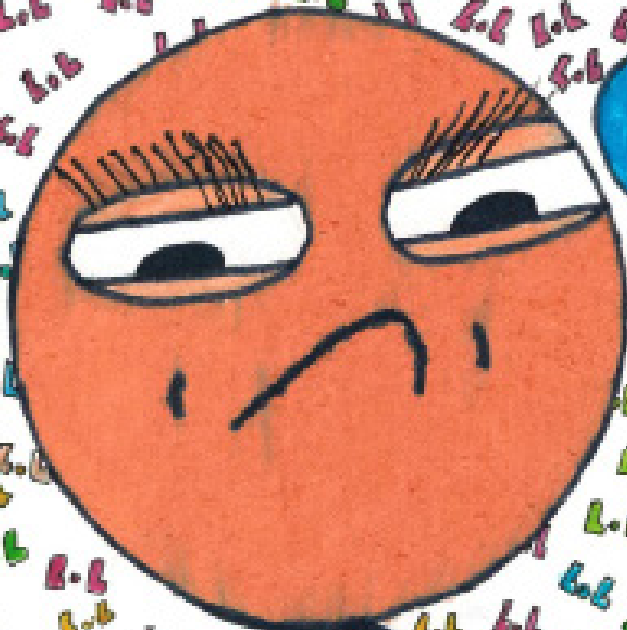
„Nechci přece žádné hádky,“
najednou byl v Praze zpátky.
A měl na nás vzpomínku,
v podobě zeleného papírku.

Autor: Jiri Haba

$$2 + 2 = 4$$

SEM
Sikula

Zprávy z Trávy, listopad 2015, školní časopis ZŠ Vsetín, Trávníky 1217
občasník

sazba, grafika: Miloslav Lněnička

jazyková korektura: Andrea Chrobáková Lněničková

e-mail: chrobakova@zs-travniky.cz

distribuce: zdarma

